

— Слѣдователно ты си тѣхенъ пріятель и покровитель, извика Ривейра смутенъ; и намѣсто да са погрижешъ да са върнатъ въ вѣрата, тѣ напротивъ увлѣкохъ и тебе . . . разумѣвашъ ли го, господине?

— Никога и за никоя причина не ще забравяъ що дължж на Бога и що на царя, отговори момъкътъ съ напрегнатъ гласъ; но нито Богъ, нито царьтъ ми заповѣдатъ да бѣдж невѣренъ къмъ истината; ето защо я казахъ во всичката ясность. Маврытъ на Валенція азъ познахъ за пріятели на реда и на труда, за подданицы работны и вѣрны.

— Които трѣба да са боими, повтори Ривейра, защото подиръ малко, като трудолюбивы, промышлени и еписковны ще спечелятъ сичкытъ богатства на царството. Като са лишены отъ честъта да служатъ въ войската, нито иматъ щастіето да иматъ манастири, като отстранены и отъ двѣтъ, тѣ са умножаватъ сѣкый день, когато нашето население са намалява Иматъ време да са учятъ и ставатъ помѣдры поучены отъ насъ.

— Ваше Преосвещенство, вый имъ плетете похвалы, рече съ почитаніе Фернандо д'Алвайда.

— Не, отговори съ живость архіепископътъ, но искамъ и дълженъ съмъ да предпазиъ Н. Величество и съвѣта отъ преимуществата или по-добръ отъ чудодѣйствата които проповѣда сынътъ на тъмнината за пагуба на Испанія.

— Планътъ слѣдователно за който говорихъ не е былъ химера, извика съ ужасъ Фернандо . . . имате ли го прочее на ума си?

— Не; пое стреснатъ инквизиторътъ, оплашенъ отъ новия образъ на разискванъето; не, никой отъ насъ освѣнъ тебе, младый господине, не е помыслялъ подобно нѣщо!

— Азъ ли? отговори Фернандо насърченъ; какъ е възможно да повѣрва, В. Преосвященство че азъ съмъ помыслялъ нѣкога за такъвъзи планъ, не само толкози варварскый, и толкози адскый но и толкози безуменъ?

— Безуменъ! извика архіепископътъ на Валенція,